

LBRIS

We know
books

JOHN REYNOLDS GARDINER

STONE FOX
CURSA

Ilustrații de Mary Nicola

Ediție bilingvă

Traducere din limba engleză
de Diana Morărașu

2024

Contents

1. Grandfather	12
2. Little Willy	22
3. Searchlight	36
4. The Reason	44
5. The Way	52
6. Stone Fox	62
7. The Meeting	72
8. The Day	82
9. The Race	92
10. The Finish Line	102

Cuprins

1. Bunicul	13
2. Micuțul Willy	23
3. Torță	37
4. Motivul	45
5. Calea	53
6. Vulpe de Piatră	63
7. Întâlnirea	73
8. Ziua cea mare	83
9. Cursa	93
10. Linia de sosire	103

1

Grandfather

One day grandfather wouldn't get out of bed. He just lay there and stared at the ceiling and looked sad.

At first little Willy thought he was playing.

Little Willy lived with his grandfather on a small potato farm in Wyoming. It was hard work living on a potato farm, but it was also a lot of fun. Especially when Grandfather felt like playing.

Like the time Grandfather dressed up as the scarecrow out in the garden. It took little Willy an hour to catch on. Boy, did they laugh. Grandfather laughed so hard he cried. And when he cried his beard filled up with tears.

Grandfather always got up real early in the morning. So early that it was still dark outside. He would make a fire. Then he would make breakfast and call little Willy. "Hurry up or you'll be eating with the chickens," he would say. Then he would throw his head back and laugh.

Once little Willy went back to sleep. When he woke up, he found his plate out in the chicken coop. It was picked clean. He never slept late again after that.

1

Bunicul

Într-o zi, bunicul nu s-a mai ridicat din pat. Zăcea acolo cu ochii-n tavan și cu fața amărâtă.

La început, micuțul Willy a crezut că glumește.

Willy locuia cu bunicul lui la o mică fermă de cartofi din Wyoming. Traiul la o fermă de cartofi era aspru, dar și foarte distractiv. Mai ales când bunicul avea chef de glume.

Ca atunci când bunicul s-a deghizat în sperietoarea din grădină. Micuțul Willy a avut nevoie de un ceas întreg ca să-l găsească. Mamă, ce-au mai râs atunci! Bunicul a râs așa de tare, încât i-au dat lacrimile. Iar când plângea, barba i se umplea de lacrimi.

Bunicul se trezea întotdeauna foarte devreme dimineța. Atât de devreme, încât afară era încă întuneric. Făcea focul. Apoi pregătea micul-dejun și-l chema pe micuțul Willy. „Hai, fuguța, altminteri ai să mănânci cu găinile“, așa îi zicea. Apoi dădea capul pe spate și râdea.

Odată, Willy a adormit la loc. Când s-a trezit, și-a găsit farfuria afară, în poiata găinilor. Piguliseră tot, tot din ea. De atunci, nu a mai dormit niciodată până târziu.

That is... until this morning. For some reason Grandfather had forgotten to call him. That's when little Willy discovered that Grandfather was still in bed. There could be only one explanation. Grandfather was playing. It was another trick.

Or was it?

"Get up, Grandfather," little Willy said. "I don't want to play anymore."

But Grandfather didn't answer.

Little Willy ran out of the house.

A dog was sleeping on the front porch. "Come on, Searchlight!" little Willy cried out. The dog jumped to its feet and together they ran off down the road.

Searchlight was a big black dog. She had a white spot on her forehead the size of a silver dollar. She was an old dog—actually born on the same day as little Willy, which was over ten years ago.

Asta până... azi-dimineață. Dintr-un motiv necunoscut, bunicul uitase să-l strige. Atunci descoperi micuțul Willy că bunicul era încă în pat. Exista o singură explicație. Bunicul glumea. Era încă o festă de-ale lui.

Sau poate că nu.

— Trezește-te, bunicule, spuse Willy. Nu vreau să mă mai joc.

Dar bunicul nu răspunse.

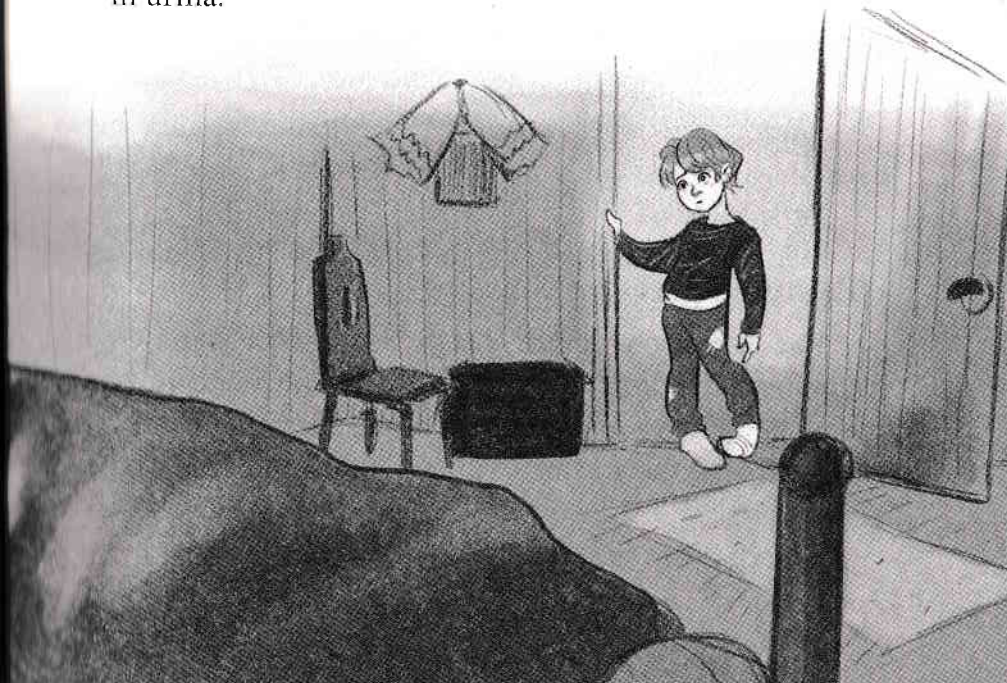
Micuțul Willy ieși în fugă din casă.

Pe verandă dormea un câine.

— Hai, Torță, strigă Willy.

Câinele sări în picioare și o luară amândoi la goană pe drum.

Torță era un câine mare, negru. Avea o pată albă în frunte de mărimea unui dolar de argint. Era bătrână, se născuse în aceeași zi cu Willy, cu mai bine de zece ani în urmă.

A mile down the road they came to a small log cabin surrounded by tall trees. Doc Smith was sitting in a rocking chair under one of the trees, reading a book.

“Doc Smith,” little Willy called out. He was out of breath. “Come quick.”

“What seems to be the matter, Willy?” the doctor asked, continuing to read.

Doc Smith had snow white hair and wore a long black dress. Her skin was tan and her face was covered with wrinkles.

“Grandfather won’t answer me,” little Willy said.

“Probably just another trick,” Doc Smith replied. “Nothing to worry about.”

“But he’s still in bed.”

Doc Smith turned a page and continued to read. “How late did you two stay up last night?”

“We went to bed early, real early. No singing or music or anything.”

Doc Smith stopped reading.

“Your grandfather went to bed without playing his harmonica?” she asked.

Little Willy nodded.

Doc Smith shut her book and stood up. “Hitch up Rex for me, Willy,” she said. “I’ll get my bag.”

Rex was Doc Smith’s horse. He was a handsome palomino. Little Willy hitched Rex to the wagon, and then they rode back to Grandfather’s farm. Searchlight ran on ahead, leading the way and barking. Searchlight enjoyed a good run.

Grandfather was just the same. He hadn’t moved.

Cam la un kilometru și jumătate distanță era o cabană mică, din bușteni, înconjurată de copaci înalți. Doctorița Smith citea pe un balansoar așezat sub unul dintre arbori.

— Doamna doctor, strigă micuțul Willy, abia răsuflând. Veniți repede.

— Dar ce s-a întâmplat, Willy? întrebă ea, văzându-și de lectură.

Doctorița Smith avea părul alb și purta o rochie lungă, neagră. Avea pielea bronzată și fața plină de riduri.

— Bunicul nu-mi răspunde, zise el.

— O fi vreo farsă de-ale lui, spuse doctorița. Nu-ți face griji.

— Dar e încă în pat.

Doctorița Smith întoarse pagina, fără să se oprească din citit.

— Până la ce oră ați stat trei azi-noapte?

— Ne-am dus la culcare devreme, chiar foarte devreme. Nu am cântat, nu am glumit, nimic de felul ăsta.

Doctorița se opri din citit.

— Bunicul tău s-a dus la culcare fără să cânte la muzicuță? întrebă ea.

Băiatul încuviință.

Doctorița închise cartea și se ridică din șezlong.

— Willy, vrei să-l înhami tu pe Rex? Eu mă duc să îmi iau trusa.

Rex era calul doctoriței Smith. Era un cal frumos, din rasa palomino. Băiatul îl înhămă pe Rex la șaretă și porniră în goană îndărăt, la ferma bunicului. Torță alerga înainte, deschizând calea și lătrând. Îi plăcea foarte mult să alerge.

Bunicul era la fel. Nu se mișcase.